

5. szám.
Jun. 4-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz máj.–aug. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; egész évre **6** pft., vagy **6** ft. **30** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

DE PROFUNDIS.....

Azt mondják, hogy vig dalt mondjon
Kakas Márton, bohó dalnok.
A ki mindig bőviben van
Adomának, tréfás dalnok.
Enyelegjen, tréfálózzék
Hadd kaczagjunk, ráérünk most.
(Keressd a rimet; — hangzik-e?)
Óh Isten ott az égbe' fenn!
Őrizd kezdeddel a magyart.

Mennyi nevetni valónk van: —
Furesa, tréfás táblalibrák:
Mulattató tetteikről
Egész foliánsok irvák.
Ha azt végig elmondanók,
Kaczaghatna egész világ.
(Keressd a rimet, hangzik-e?)
Óh Isten ott az égbe' fenn!
Őrizd kezdeddel a magyart.

Hogy éltünk és hogy nem éltünk?
Mit tettünk és mit mulasztánk;
A sült galamb, a fellegvár,
S fellegvárból mi lett aztán?
Ha kezdenők mesélni ezt,
Itéletnap érné végít.
(Keressd a rimet, hangzik-e?)
Óh Isten ott az égbe' fenn!
Őrizd kezdeddel a magyart.

Lefestették hosszú bajszunk,
Czifra menténk, és dolmányunk.
Annyi vidám, tréfás dolgot
Beszélnek itt-ott utánunk.
A mi bohó van a földön,
Mind mi tettük, mind mi mondtuk.
(Keressd a rimet hangzik-e?)
Óh Isten ott az égbe' fenn!
Őrizd kezdeddel a magyart.

Mulatságos nemzet voltunk;
Ránk mosolygott, ki meglátott.
Isten tudja, mit szólt rólunk?
Ha aztán fordított hátot.
Gondolta, hogy furesa nép ez,
Mely érzi is, a mit beszél.
(Keressd a rimet hangzik-e?)
Óh Isten ott az égbe' fenn!
Őrizd kezdeddel a magyart.

Hát még ősi vitézségünk!
A magyar milyen katona!
Hogyan harczol, milyen bátor,
Mennyi arról az adoma!
Kerek világ, széles világ
Éljenezi, mikor meghalt.
(Keressd a rimet, hangzik-e?)
Óh Isten ott az égbe' fenn!
Őrizd kezdeddel a magyart. *K—s M—n.*

EGY EMBER, A KITŐL SENKI SEM KAP SEMMIT.

Az ember alig hinné, hogy vannak olyan emberek is a világon, a kik senkinek sem tartoznak semmivel.

Mert, kérem alássan, azért, hogy valaki nincsen beírva a zsidónál a nagy könyvbe, még azonkívül igen sok embernek tartozik mindenfelé! Tartozik a feleségének — uj ruhával, konyhapénzzel, báli és színházi jegyekkel; tartozik a gyerekeknek csizmával, ábéczével, iskolapénzzel, később kiházásitással; tartozik a statusnak adóval, közmunkával; tartozik az ujságíróknak, poétáknak praenumeratióval, tartozik a jótékony egyleteknek adakozással, a cselédjeinek tartással és bérrel, a koldusnak krajczárral s utoljára ha egyébnek nem, hát a kanári madarának tartozik az ember egy kis kendermaggal, a mit okvetlenül meg kell neki fizetni.

Ime ennyi és még többféle hitelezője van minden embernek, még annak is, a ki azt állítja magáról, hogy ő senkinek sem adósa.

De én még is ismertem egy embert, a ki senkinek, de senkinek a világon soha nem fizetett semmiféle adósságot.

Jónásffy úr felesége, míg élt, másoknak pénzért dolgozott, úgy szerezte be a szükséges ruhát és konyhaköltséget a család számára; mikor meghalt, az atyafiak költségén temették el. Volt két fia, meg egy leánya: a leány volt legidősebb; a két fiút, mihelyt mozogni tudtak, bedugta valami alumnumba, a hol ingyen kaptak enni, ha a ruhájuk elszakadt, azzal vigasztalta őket, hogy úgy szép a diák ha rongyos, míg azután valami gazdagabb tanulótárs megszánta őket s viselt ruhával újra megajándékozta. Azt tartá a bölcs férfiú, hogy semmi sem esik az embernek olyan jól, s semmi sem áll rajta olyan jól, mint a mit ajándékba kap. Persze otthon semmit sem kapott a két fiú ajándékba.

A leányt azért tartá magánál, hogy ne költsön cselédre. Hogy az miből él? hogyan ruházódik? azt megtudni soha sem volt kíváncsi. Az pedig mosott, varrt idegenek számára, igen szorgalmas volt, a miért megszerette valami kezdő ügyvéd, a kinek épen takarékos feleségre volt szüksége s el is vette. A derék úr szörnyen haragudott e kártételért s okot talált rá benne, hogy leányát mindenéből kitagadja. Ugy sem adott neki soha semmit. Hanem az ügyvéd mégis

szerette volna tudni, hogy felesége anyjának valami hozománya is volt, hát abból nem lehetne-e valamit kikapni?

Erre a szerénytelen kérdésre kapott Jónásffy úrtól egy hosszú specificatiót, melyben fel volt pontosan jegyezve, hogy mibe került Jónásffy úrnak Henriette leányának felneveltetése; elkezdve a keresztelőnél adott egy váltóforinton, a dajkafizetésén, a mindennapra kiszámított tejes zsemlyén és ételadagokon, az elszakgatott cipőkig és ruháig. Benne volt abban a kontóban még az az ivópohár is, a mit leánya kis gyermekkorában eltört, s a konyhán elsikkadt minden cserépedény, úgy, hogy ez összeadásból az sült ki: nemhogy Henriette kapna az anyja hozományából valamit, hanem még ő fizet vissza.

Jónásffy úrnak hivatalos fizetése volt hatszáz forint, abból pedig ő soha senkire másra egy forintot el nem költött, mint saját magára. Az ember nem gondolná, hogy milyen roppant pénz hatszáz forint, ha az ember senkinek sem ad belőle, s a mellett iparkodik alkalmilag egyet más ajándékba kapni s lehetőleg a más rovására élni.

Mikor már a fiúk jól megnöttek, Jónásffy úr egy napon maga elé állította őket:

— No fiúk, ideje már, elég vén kamaszok vagytok, hogy válaszokat magatoknak életmódot, ne legyetek az én nyakamon: tartsátok el magatokat. Mi akarsz te lenni Miska?

Miska nagy csontos, vállas siheder volt, a ki soha sem akart tanulni az iskolában:

— Én, papa, kadét akarok lenni.

— Kadét? Mingyá' egyszerre kadét! Mért nem rögtön generális? Tudod-e, hogy a kadétoknak czulágot kell fizetni? Ki fizetné érted? Én nem. Hát volna kedved katonává lenni? Tudod mit? Most folyik javában a krimiai háború: az angolok idegen légiót toborzanak, tíz font sterlinget, azaz száz pengőt adnak felpénzül. Száz pengő! te! tudod-e mennyi pénz az? Ha nekem ilyen idős koromban száz pengőm lehetett volna egy rakáson! Hisz abból iszonyu úr lehet az ember. Aztán ott most háború van; az ember gyorsan halad előre: ma beállsz, holnap már sergeant vagy, holnapután főhadnagy; első vagy, a ki föl-mászik a Malakoffra, s kineveznek kolonelnek. Aztán ha semmi sem lenne is belőled, mikor vége van a háborúnak, penziót kapsz, haza jössz

vele, itt megélsz belőle úri módon. Már én azt mondom, ha katona akarsz lenni, állj be az angol idegen légióba. Látod : aztán skarlátpiros frakkot kapsz.

A skarlátpiros frakk megtette a döntő hatást, Miska öcsém ráállt, hogy felcsap angolnak, a papa megígérte neki, hogy majd assentálja az angol követnél Bécsben, az aztán majd per Schub exlexpediálja, a hova kell.

Ezen szép búcsú után a Jóskát elbocsátotta maga elöl, a Miskát elvitte az angol követséghez, feldicsérte, hogy az milyen derék fiú, beassentálta, s azzal mind a kettőt mégegyszer ellátva áldott jó tanácsokkal, hogy miként viseljék magukat? lerázta a nyakáról szépen s két eszten-deig nem is tudakozódott felőlük.

Azok sem irtak neki persze, mert az csak pusztá levélbélyeg-vesztegetés lett volna, a mi

— Hát te másik, te Jóska, mi akarsz lenni?

— Én? Író leszek.

— Mit? Iródiák? Irnok. Cancellista? Jól van.

— Nem cancellista. Költő. Poéta.

— Szamár vagy. Van-e maecenásod?

— Az nincs, a magyar írók nem azok után élnek.

— No hát nem bánom, légy akármi az ördög, de azt mondom, hogy ha verseket akarsz firkálni, keress magadnak valami gazdag bolondot, a kinek azokat dedicáld; mert különben olyan rongyosan jössz haza, mint a korhely Csokonai. Hanem hát ha már akarsz valamit kezdeni, hát itt van herczeg ***, annak most lesz a neve napja, írj neki egy szép köszöntőt, aztán ird le szépen fáin papirostra, s nyujtsd át saját excellentiás kezeibe, majd ő legalább ad utiköltséget.

— De már azon nem kezdem.

— No hát vigyen az ördög.

egy jámbor katonai és poétai rekruta budgetjében meglehetősen luxus-artikulus.

Hanem a hirlapokat titokban még is csak keresgélte, ha nem látná-e meg egyik vagy másik fiának a nevét a kitüntetettek között? nem említették-e a bulletinek Miskát, hogy elfogott volna egy pár orosz gályát? vagy Jóskát nem nevezték-e még ki tudóstársasági tagnak?

De biz azokról egy betűt sem szólt az irás; az idegen légiónak nagyon kevés szerep jutott, a legfőrrőbb harcz alatt Helgolandban hüsseltek. Jóska pedig álnév alatt dolgozott.

Egyszer azután vége lett a keleti háborúnak, a pörlekedő felek kibékültek, az idegen légiónak azt mondták, hogy menjen el a jó reménység fokára, ott kap földet, legyen rajta herczeg.

— Óh az én Miskám jól járt! dicsekvék mindenfelé Jónásffy úr, ő földesúr lett a Kap hegyen, az boldog ország, azért híják „Kap“-országnak,

mert ott az ember mindent „kap“ a mi kell. Miska bizonyosan, mint milliós tér vissza. Küldhetne nekem addig is azokból a fain kapi borokból egy ferslággal. — Hanem a Jóska, az bizonyosan valami játékosbandába keveredett, mert hírét sem hallani, azt bizonyosan becsukták.

Hát egy napon, a mint legjobban várná a kapi borokat, kap két levelet, egyiket Pestről, X. Szerkesztőtől, 25 arannyal, melyben az volt írva, hogy Jóska fia, ki álnév alatt eddig is kitűnő költeményekkel gazdagítá az irodalmat,

mint megjavíthatlan korhelyt küldik haza, hát hogy meg ne legyen l-petve s készületeket tessen az elfogadására.

Két nap mulva egyszerre toppan be mind a két fiú Jónásffy úrhoz: Miskán a skarlát frakk mindenféle színű folttal kitarkázva, míg Jóska diszesen volt öltözve, a milyennek nem képzelte Jónásffy úr az írókat.

Képzeltetni azt a kettős örömet!

Miután Jónásffy úr Miska ellen kellőleg kidühöngte magát s Jóska engesztelő szavaira sem-

most egy balladájával 25 aranyat nyert s azt édes atyjának küldi ajándékba, miután ő maga, mint szerkesztőtárs, jó fizetésben van s tisztességesen megél.

A másik levél pedig jött az angol követség útján az idegen légió ezredesétől, melyben arról tudósítják, hogy a légió feloszoltával, a Miskát,

mit sem ügyelt, utoljára ezzel a dekrétummal fejezte be atyai dorgálásait:

— Te óriási vad szamar! Már most ha ilyen rettenetes korhelyt qualifikáltál magadból, e szerint neked sincs egyéb hátra, minthogy légy te is író!

K. M.

Protokoll.

A. bevádolta B—t verekedés miatt.

A tárgyalási napon a vizsgáló bíró kihallgatta a vádlót, vádlottat és a tanukat s a nyomozás végeztével olvasá a jegyzőkönyvet:

„Protokoll etc. etc. *Gegenwärtige* . . .“

Midőn a bíró e szóhoz ért, a tanúk egyike közbeszólt:

— Megkövetem alássan tekintetes főbíró urat, hibásan van beírva vallomásom, mert nem *gégén verte*, hanem *nyakon verte!*“

Lóversenykor.

I.

Özvegy baronesse. Mit gondol ön gróf, melyik fogja elnyerni a díjat?

Gróf. Kétségtelenül a Huitzilopochtli.

Özv. b. Én meg azt hiszem, hogy a Herculanum és Pompéji nyeri el (NB. Ezek lovak nevei).

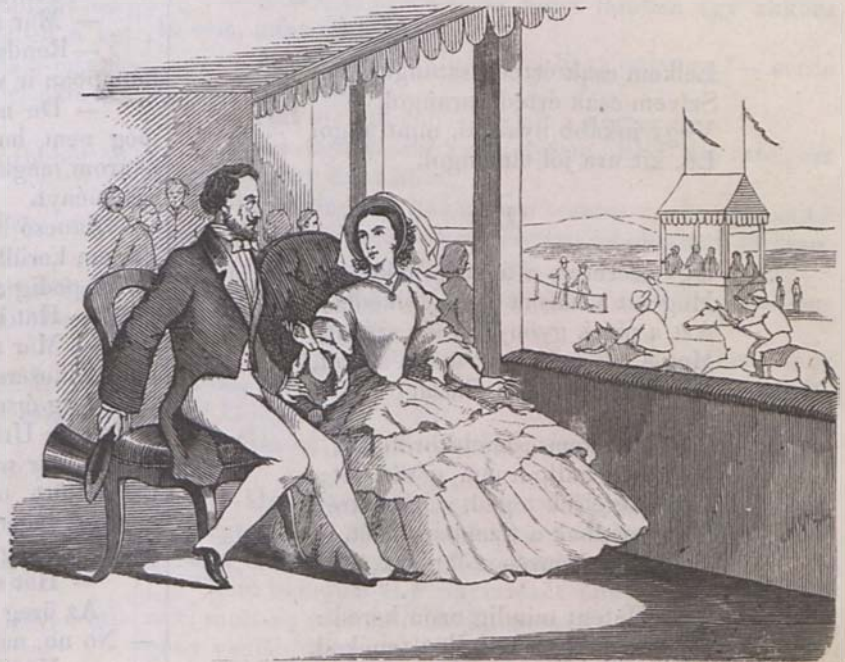
Gróf. Ah, az nem lehet; az nagyon rossz fut.

Ö. b. No fogadjunk!

Gróf. Jó! Fogadjunk; mibe fogadjunk?

Ö. b. Ebbe a kézbe!

Gróf. (Ijedten). Jaj!

II.

Kis leány. Né' csak; ezek az urak bizonyosan az iskolából jönnek most mind, mert mind praemiumot kaptak, a mért jól feleltek.

(Értette azokat a gomblyukba akasztott érme-
ket, a mik a lovaregylet jelvényei, s a mik haj-
szálra hasonlítanak azokhoz a signumokhoz, a mi-
ket a kis leányok kapnak a normáliskolában, ha jól
tanultak.)

Hogy el ne fújja a szél.

Egy igen sovány úr volt látogatóban egy valaki-
nél, a hol éppen építették.

Midőn már kikísérte a házi gazda, ki érezte mily
nagy szél van, inté őt, miszerint jó volna egy pár téglá-
darabot a zsebébe dugni, hogy tudnillik „el ne fújja a
szél“.

Szerelem-vallomás

a pályadíjúl kitűzött üres tárczára.

I.

Lelkem csak érted csatangol,
Szívem csak érted barangol,
Vagy inkább nyargal, mint angol
Ló, kit ura jól elmángol.

II.

Ugy szeretem a te szép lelkedet,
Meg azt a három egész telkedet,
Azt a piczi, gyönyörű kis szádat,
Meg a pénzedet, azt a sok szádat,
Meg azt a nagy házat!

Úgy szeretem család-körötöket,
Napestig hallgatnám pörötöket;
Úgy szeretlek téged, a háztükrét,
Meg apádnak a tizenhat ökrét,
Meg a pénzes szökrényt.

Te az Istent mindig azon kéred:
Hogy gazdag ifjat adjon tenéked,
Mert szegénnyel sehogy be nem éred,
Azzal nem egy forma a te véred
Még szavát sem érted.

Elvonnék, ha apád odadna,
(Ha adósságom oly sok nem volna)
Szerelmi láncunk aranyból lenne,
Jaj! be boldogok is lennénk benne!
Mig a lánc meglenne.

Altató-szer.

(Jancsó Pál életéből.)

A régi jó időbeli emberek közül ki nem ismerte volna Jancsó Pált, s az újabb nemzedék közül ki nem hallotta volna legalább hírét?

Annyi sok furcsa adoma kereng szerteszélyjel a jó öreg életéből, a melyeknek valóságán egy cseppet sem lehet kételkedni annak, ki ismeré őt valaha. A megtesztelt comicum volt Jancsó!

Egyszer meghívta volt egy köztisztelőben álló ember Maros-Vásárhelyt Jancsó Pált ebédre, a kihez nem igen mert az öreg úr elmenni, mert tudta, hogy az az impertinens természete van, mihelyt vége van az ebédnek, rögtön előránt az íróasztala fiókjából egy rettenetes nagy csomó kéziratot, s azt aztán nolle velle végig kell hallgatnia neki, a mi el lehet képzelni mekkora nagy gyötrelmére volt a szegény Jancsónak.

Ezúttal sem élt hiában a gyanuperrel, ebéd után így szólt Jancsóhoz X. úr:

— Hát Jancsó bácsi, megkérném valamire szépen ha megtenné.

— Na hadd hallom!

— A mióta nem volt nálam, irtam egy tragoediát...

— Szintúgy előre tudtam! — vága szavába Jancsó.

— Már ugyan honnét?

— Rendes szokása a tekintetes urnak, hogy minden hónapban ír valami sületlenséget.

— De már édes Jancsó bácsi engedjen meg, erre még nem hozhat itéletet, nem ismeri még, épen arra akarom megkérni, hogy hallgatná végig, s mondjon reá véleményt.

Jancsó látva, hogy a neki rendelt keserű poharat ki nem kerülheti, szó nélkül leült egy öreg karszékbe — X. úr pedig elkezdte olvasni kéziratát.

— Hát meg sem kérde czimét tragoediámnak?

— Már nekem most mindegy akármilyen a czime! — felelt elkeseredve az öreg úr.

Alig érte végét az első felvonásnak, Jancsó elnyugodott az Úrban.

X. úr azonban nem vette észre, annyira lelkesezésbe jött, olyan hévvel szavalt tragoediáját, mikor aztán a végére ért, akkor vette észre borzasztó meglepetésére, hogy Jancsó alszik.

— Hát maga alszik Jancsó bácsi...?

Az öreg úr felébredve durezás álmoassággal kérde: — No no, nem alszom, hát mi baj!

— Végig olvastam a darabomat...

— Na azon ugyan örvendek! — felelt Jancsó.

— Igen, de maga nem hallotta, hiszen úgy aludt mint a megholt!

— Már pedig annak nem én vagyok az oka; az első felvonásból hallottam valamit az igaz, de az olyan átkozott rossz volt, hogy menten elaludtam tőle; különben megnyugtatóra mondhatom a tekintetes urnak, hogy ez a munkája ha színpadra nem is kerül soha, de egy elvitázhatatlan érdeme megis marad, t. i. ha valakinek nincsen álma, vegyen be ebből a tragoediából csak két jelenetet, s kezeskedem, hogy megjön, „uti figura docet!”

Ettől a naptól fogva aztán nem keserítette többet X. úr Jancsó életét felolvasásokkal, hanem az is igaz, hogy nem hívta meg többet ebédre soha!

A város bőre.

Nemes T. városának polgárai a mult esztendőben tapasztalván, hogy a mészárosok a marha olcsóságához mérve, méregdrágán árulják a hust, az érdemes tanács tehát elhatározta, hogy valamelyik vásárban próbamarhákat fog vétetni.

A próba-vágás megtörténvén, a marhabőröket, mik ezúttal a város tulajdonai voltak, árverés útján akarták eladni. A város dobosa illetén formán hirdeté ki az árverést:

— Adatik mindeneknek tudtára, hogy ma délelőtt 9 órakor a város bőre a tanácsház előtt el fog licitáltatni!

Gyalog forspont.

Átkozott ezüdar idő volt, ugy szakadt az eső, hogy husz lépésre előre nem lehetett látni, ráadásul meg akkora jegek estek mint egy galambtojás. Ebben a kellemetlen időben egész bőrig átázva, megérkezik egy hivatalbeli a vendéglőben, s azt kérdi a korcsmárostól, hogy messze van még oda K—falva?

— Csak egy jó futamodás ide, nem tart többet három órai utnál.

— Ugy hát itt maradok ma éjjelre, ebben az időben nem kinezom magamat ok nélkül.

A korcsmáros vállat vonított, a mi körülbelől annyit tett, hogy ő nem bánja akár mit csinál, ő tőle akár a feje tetejére is állhat.

— Hát ha én a szekereket előre elküldeném K-falvára, hogy ne költsek reá az éjjel, elküldene maga engemet reggel hazáig?

— El én akár Mezopotámiába is! — felelt a korcsmáros.

— Igen, de hát bizhatom én aztán a maga szavában? nekem holnap tíz órákor fontos dolgom van, okvetlenül ott kellennem.

— Már én rajtam nem fog mulni semmi sem, a mikor tetszeni fog, akkor küldöm el az urat.

— Ugy reggel három órákor már szeretnék elindulni.

— Én miattam elindulhat éjfélkor is, ne féljen az úr, felköltöm én jókor.

A vendég, egy órai pihentetés után utnak eresztette szekereit, azon jó remény fejében, hogy ötlet majd reggel a kocsmáros haza küldi, kinyitattott egy szobát magának, s egész nyugodtsággal elkezdte magát száríttatni.

Hajnaltól el sem ütötte még a három órát, már a korcsmáros dörömbözött csunyán az ajtón, hogy keljen fel szaporán, mert mingyárt indulnia kell.

— Nem is gondoltam ilyen pontos embernek ezt a korcsmárost, — szólt magában a vendég és elkezdett öltözködni. A mint kinyitja az ajtót, látja, hogy még a tegnapiánál is ezüdarabb idő van, szakad, szakad az eső; körülnéz az udvaron, hogy valjon hol áll a szekér, a melyik ötlet majd elviszi, de nem látja sehohol.

— Bizonyosan behuhták valahová az eső elöl, hogy ne ázzék addig is mig elindulok.

Midőn készen volt az öltözködéssel, előszólította a korcsmárost, hogy fizessen neki.

— Mivel taztozom kendnek?

— A szobával együtt három sájn forintot.

— Hát a mért hazaküld?

— Már iszen azért ne fizessen az úr semmitsem, *megteszem én szíveségből is.*

— No de mégis, csak nem kívánhatom kendtől ingyen?

— *A szép szóért nem szokásom fizetést venni; hanem ha az úrnak épen úgy tartja a kedve, ám lássa, adjon a mit akar!*

— Ritka becsületes ember! — mondogatá magá-

ban a vendég, s odaadott neki még egy pengő forintot.

— Hát hol vannak a lovak?

— Micsoda lovak? — kérde a korcsmáros.

— A mivel menni fogok.

— Nines itt jó uram az egész faluban egy akkora ló sem, mint fél öklöm!

— De hát mivel küld kend haza engemet? — kérde trémázva a vendég.

— Hát a számmal, — felelt a korcsmáros.

— Ne figurázzék kend velem, hisz az este azt mondta, hogy haza küld.

— Ha mondtam, hát meg is teszem: „elmeget az úr Isten hírével haza“, csak egyenesen az oldalnak tartson, mert a másik út nem oda vezet.

— Kend meg van háborodva, a mint én veszem észre!

— De bizony nem vagyok én, az úr nekem nem mondta, hogy szekérrel lóval küldjem el, csak annyit, hogy küldjem el.

— De hát miért adtam én kendnek azt a pengő forintot?

— Hát kértem én egy szóval is, jó szántából adta, én megtettem a mire ajánlkoztam, de még többet, mert az nem volt kikötve, hogy „utba is igazítsam!“

Nem mondom el a folytatását ennek a párbeszédnek, mert az nem az „Üstökösbe“ való, — a végén a szegény vendégnek haza kellett mennie „gyalog“.

Otthon a kocsisa alig tudott reá ismerni a gazdájára, olyan furcsán nézett ki.

— Ejnye a ki lelke van! de sáros a tekintetes úr, miféle forsponton jött?

— *Gyalog forsponton!*

A j á n l v a

a magyar nyelvet helyesen írni tanulók számára . . .

Jyükszem tapasz

Használati módja következő:

A tapasz kisé megmellegitodve, a tynkszemre tétetik, és egy ócska kesztyű újja reá huzatván valami gyenge boritékkal beköttesék. Há rom nap mulva a tapasz leveendő a tynkszemről s' bizonyos tetszés szerinti hegyes műszerrel mi ei tynkszemről levehető, levéttetik, és aronnal újabb friss tapasz alkalmazatik reá. Két, háromsorl e' módoni használás, és lágy meleg lábviz vétele mellett a tyubozem minden fíjrdalom nélkül elvész.

Egy ab tapasz áxa

fizenkettő száma

Ev

száma romlasztanul eltantható.

Lentner testvérek

Schwatzból Tirolban.

A 4-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Hétfő.“

Rosz stylus.

Egyszer nagyon beteg volt Jancsó Pál, szintén elpusztult. Néhány jó embere meglátogatta s vigasztalták mindenféleképen, hogy jobban lesz nem sokára, ne búsuljon semmit.

A vigasztalók között volt egy öreg, jámbor, istenfélő szabómesterember is, a kit onnét ismert Jancsó, hogy egykoriban nála lakott két hónapig. Ez a jó ember látva, mennyire oda van a betegség miatt Jancsó, jónak találta azzal vigasztalni, hogy elkezdett neki beszélni egész vallásos ihletséggel a jövő élet örömeiről, a purgatorium s több effélékről.

Végre megunt hallgatni Jancsó a szabópredikációit s így szólt hozzá :

— Az Istenért hallgasson már el Gáspár uram, mert magának olyan átkozott, czudar stylusa van, hogy még a mennyeknek országától is elijeszi az embert vele!

Jó tanács.

Az iskola tanárja megházasodott s ifjú nejevel szintén nős kortársainál visitezett.

— No édesem, mindenütt bemutattalak, most már szabad választásodtól függ, hogy kivel akarsz társalkodni — mondá a férj.

Azonban alig pihente ki magát az ifjú pár, a visitet legelsőb is a város legéltesebb hajadona adta vissza.

— Lásd édesem, itt a szokás ez, meg amaz stb. stb. — oktató a leányasszony az ifjú asszonyt, — hanem azt mindenek felett lelkedre kötöm, hogy ha valamely multságba, keresztelőbe stb. meg nem hívnának is, minden áron keress módot, alkalmat és utakat arra, hogy oda bejuthass, ha azt akarod : „hogy rólad ne beszéljenek s téged ne szóljanak!“

A színész lova.

F. színigazgató az u—i országos vásárra egyetlen lovát eladóra beállította s meg is ülte.

Az állat egy tehetős földmivesnek szemet szúrt s a lovat gazdászemmel körülnézte; s vele volt pajtásának nyilvánítá, hogy a ló neki tetszik.

— Ugyan kérem, hol vagyon lakása? — kérdé a gazdaember F. színigazgatót, mint lóárulót.

Lakásom most U—ben van, s máskor másutt, mivel én színigazgató vagyok s ezúttal társasággal U—ben működöm felelé F.

A gazda ember eme nyíltságot zokon vette s elmélázott.

— Szóljon hát kelmed hozzá, ha tetszik a ló — sürgeté társa.

— Igaz, hogy a ló tetszik — viszonzá a gazdaember, — de nem merek belevágni az alkuba, mert ki tudja, hogy igazi ló-e ez?

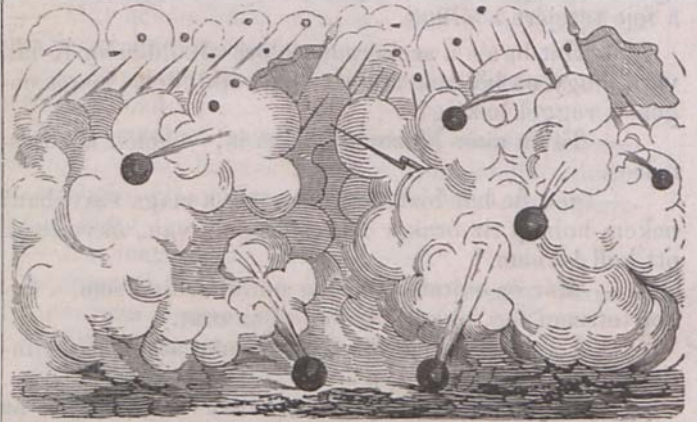
Természetes felelet.

— Héh cigány! nem láttad, hogy a kutyák megfordították-e már a nyulat? kérdé a vadász, a feléje közelgő cigánytól.

— Nem fordították bizs azt még meg — felelé a kérdezett, — mert még mindig a *sőrrivel* van kifelé!

A montebellói csata.

(Természet után rajzolva.)

Nagyszerű látvány! Ott balról jönnek a zuávok, emitt jobbról támad a huszárság, középen áll az infanteria; a dombon vannak felállítva az ágyúk, amott a háttérben rukkolnak elő azok a vontesövü ágyúk, az előtérben kardtusában elfoglalt harcosok; s mind ezt sűrű ágyúfüst takarja, a hogy rajzoló művésznünk igen helyesen fogta fel a csatakép eszméjét.

R é b u s z.

(Megfejtése a jövő számban.)